

man tilstøder, at der tages Gruus til Veiene, uden at en saadan Substants erstattes, seer jeg ikke ret, hvorledes disse af Retten udnævnte uwillige Mænd skulle kunne sætte en Handelspris paa Gruset. Dettes Anvendelse til privat Brug er som bekjendt, jeg kunde næsten sige forsvindende, i Sammenligning med dets Anvendelse til offentlig Brug, og naar dets Anvendelse til offentlig Brug ikke erstattes med Penge, seer jeg ikke ret, hvorledes disse af Retten udnævnte uwillige Mænd skulle komme til at sætte en gængs Pris paa Gruset. Naar de ærede Forslagsstillere have foreslaaet at slutte den nye Paragraph med en Bemhødigelse for Indenrigsministeren til nærmere at fastsætte Regler, kan jeg meget godt see, at dette i høi Grad vilde skabe Vanskeligheder for Indenrigsministeren, men jeg kan ikke see, at det i nogen væsentlig Grad vilde lette Anvendelsen af Paragraphen; jeg maa i det Mindste for mit Bedkommende udtale, at jeg ikke ret fatter, hvilke nærmere Regler jeg skulde kunne give for disse Taxationer. Idet jeg gjentager min Anmodning om, at man ikke vil vedtage de principale Endringsforslag, skal jeg endnu kun bemærke, at skjøndt jeg ganske vist erkjender de store Ulemper, som have været forbundne med Anvendelsen af de hidtil gjældende Regler for Expropriationer af Veimateriale, kan jeg ikke see, at der, saalænge man lader disse Regler staa uforandrede, er nogen tilstrækkelig Anledning til at etablere heelt nye Regler for Expropriationer, der meget sjældent ville finde Sted. Jeg turde vel sige, at der ikke vil finde een saadan Expropriation til Jernbaners Brug Sted for hver 500, der finder eller har fundet Sted til Veienes Brug. Selv om de nu gjældende Regler for Expropriation af Veimateriale ansees for at være saa aldeles utaaelige, at man ikke kan tilstøde, at de ogsaa finde Anvendelse paa disse meget sjældne Expropriationer til Jernbaners Brug, forekommer det mig dog, at man ibetmindste maa kunne finde sig i, at de finde Anvendelse, saalænge som overhovedet disse Regler blive staaende for Veienes Bedkommende. — De to subsidiaire Endringsforslag vil jeg som sagt kunne slutte mig til, navnlig hvad Nr. 3 angaaer, forsaavidt som de ærede Forslagsstilleres Tanke har været

saaledes, som den af mig er opfattet, idet en mere utvivlsom Gjengivelse af denne Tanke da vil kunne indføres i Loven ved 2die Behandling.

R. Pedersen: Naar man her har tilladt sig at foreslaae nogle nye Regler med Hensyn til Expropriation til Jernbaner for dette Materiales Bedkommende, da har dette sin naturlige Grund deri, at det er et aldeles nyt Spørgsmaal, som her foreligger. Hidtil har man kun haft denne Ret med Hensyn til Landeveiene og Biveiene; men nu vil man i dette Lovforslag etablere den samme Ret for noget Nyt, nemlig for Jernbanerne. Naar dette er saa, er det ganske naturligt, at man stiller sig selv det Spørgsmaal: Ere de ældre Regler af den Natur, at man kan oversføre dem paa Jernbanerne? Dette have vi ikke troet. Vi have ikke villet foreslaae at nægte Jernbanerne Retten til at skaffe sig det nødvendige Gruusmateriale til deres Vedligeholdelse, men vi have ikke anseet det for rigtigt at stille Jernbanerne paa samme Maade, som Landeveiene hidtil have været stillede, og det ikke alene af den Grund, at vi fandt, at de ældre Bestemmelser om Expropriation af Gruus til Landeveiene ikke mere vare tidsvarende, men særligt af den Grund, at Jernbanerne ere, om jeg maa bruge dette Udtryk, farligere end Landeveiene. Og hvorfor? Forbi Jernbanerne, hvor de engang saae sat paa Gruus, tage aldeles reent op. De have i Reglen flere Omstændigheder med at saae anlagt deres Spor osv., som de skulle have til de forskjellige Gruusbeholdninger, og det er derfor rimeligt, at de blive der eller i Nærheden deraf, saalænge de kunne saae deres Gruusmateriale der; de kunne saaledes tage den hele Beholdning, som en Commune har af dette Materiale, og ere derved meget farligere end Landeveiene, der maae befordre Materialet pr. Ager og ikke have Grund til at opholde sig saalænge ved eet Sted. — Vort Forslag under Nr. 1 meente den høitærende Minister ikke at kunne gaae ind paa, ja, han forstod ikke ret, sagde han, hvorledes han kunde bruge Loven, naar den § 1, vi have foreslaaet, blev vedtaget; han meente, at det ikke var muligt at bestemme, hvilken Værdi Steen og